

1

„Tak přece! Tak přece... Ale teď! Po čtyřech letech, to je divný...“

Z pokoje se ozval kuňkavý hlas. Jana v předsíni vzdychla a hodila batůžek na zem. Matččinu sestru, zvanou teta Líba, věru nemusí. Teta všechno ví, ve všem se vyzná. Janu prudí: ty jsi vyrostla, a co kluci, bla, bla... Zaručeně tu bude sedět celé odpoledne, jak zábavné. Na druhou stranu to ale znamená, že rozhovor o zkouškách na střední (oblíbené téma), se nutně konat nemusí. Máma se k tomu v poslední době stále vrací a to školní rok teprve začal. Copak na jedné zkoušce stojí život?! A navíc: chce se mi vůbec na ten gympl...?

„S něčím takovým jsem nepočítala. Domluvili jsme se, kvůli Janě... Ale doufám, že si to ještě rozmyslí, nevím, co ho to napadlo, má přece rozum!“

A jéje. Máma mluví ublíženě – že jde o tu cestu do Alp?! Mělo se jet před Vánoci a táta nejspíš změnil termín, už pokolikáté. K naštvání.

„To je vážně divný. Ale ty se taky musíš víc snažit, dělat mu pomyslení, to víš. Hlavně kvůli Janě!“

„Jde mi jen o ni. A zrovna teď, když ji čekají ty zkoušky na střední...“

Rozhovor se nebezpečně stočil, tak to ne! Jana schválně bouchla dveřmi svého pokoje, aby matka pochopila, že už je doma. Hlasy utichly.

„Janičko, jsi to ty?“ ozvalo se pak.

A kdo by to tak asi mohl být? pomyslela si Jana. Ale nahlas zavolala: „Jo, ahoj, hned přijdu, jen se převlíknu.“

Žluté triko místo svetru, dlouhou sukni. Vlasy nevypadají špatně. Zástřih se povedl a s trochou gelu ten pramen, co padal do očí, drží. Ale pusou si musím utřít, to by bylo řečí! Přitom se všechny holky malujou i do školy, vždyť jsme v devítce, většinou bude patnáct!

V pokoji na stole Amaretto, hrnky s kafem, koláč. Ale ten přinesla teta, máma už moc nepeče. Pro koho taky? Jana sladké (skoro) nejí, táta je pořád pryč, porady, cesty, semináře, školení.

„Janičko! Tobě to sluší! Už jsi slečna!“

Bla, bla, bla. Jak se dalo čekat. Máma vypadá otráveně. To se taky dalo čekat. Nejspíš dostala pár rad do života, těmi teta hýří.

„Něco nového?“ Máma se na Janu dívá hnědý-

ma očima. Ty jsem nezdělila, škoda že mám zelené po tátovi, myslí si Jana. Matka má oči jako tůně, řekl o nich jednou otec. Díváš se, díváš, ale co je v hloubce, nepoznáš.

„Celkem nic... ale dneska jsem jela Arabelu, bylo to skvělý!“

„Ty kobyly!“ vzdychá matka jako obvykle. „Já bych to nepovolila, ale Honza... to víš.“

Zaplať Bůh za tátu. Do ničeho nemluví, aspoň v poslední době ne, na diskuze nemá čas. Zato skoro všechno platí. Proti koním nic nenamítal – prima sport, dobrý na páteř a vůbec. Ale koně, to není jen sport. To je láska, to je nádhera, ty krásný oči, ta teplá srst! Jana se vždycky přitiskne obličejem ke koňskému krku, mazlí se jako dítě. Možná mi to chybí doma, táta mi pusu nedal, ani nepamatuju, a mámu bych musela vzít kolem krku sama, maximálně mě pohladí po vlasech. Že by mě objala, to je jí asi trapný, jsem už velká. A mně by to taky bylo trapný. Teda kdyby to někdo viděl, jinak bych se docela ráda přivinula, cítila mámino teplo, jako když jsem byla malá. Tulím se ke koním, ale nejradši bych se přitulila k Petrovi. Jenže to všechny holky, co chodí jezdit. Do trenéra se prostě zamiluje každá. Však je taky pěkněj, světlý vlasy, modrý oči, hodně opáleněj...

„No já bych na to nesedla!“ kuňká teta. „Na, vem si koláč...“

Hmmm, švestky, drobenka!

„Skvělý, teto!“

Péct teta umí, nosí koláče a dorty všem známým a přátelům. Vyžívá se v tom, stejně jako v historických tancích a zpěvu. Něčím se realizovat musí! řekla o ní máma. Když je rozvedená. Když nemá děti. Teta Líba v cestovce dost vydělává, jezdí k moři, kupuje si značkové oblečení a má spoustu přátel. Pravý opak matky: ta o lidi nijak zvlášť nestojí. Pracuje doma, překládá z angličtiny, francouzštiny, ze španělštiny, všechno posílá mailem. Koníčky nemá. Kam ji nevytáhne sestra, tam nejde. Jediné, co ji kdy bavilo, je zahrada na chalupě. Ale zeleninu už nepěstuje, když se dá všechno koupit, jen kytky, okrasné keře, jalovce... A na chalupu stejně moc nejezdí, teď když je táta pořád někde na cestách. Jana si ještě vzpomíná, jak trhala malá rajčátka, maliny a angrešt, chutnalo to jinak než kupované. Je s tím moc práce, řekla matka, ještě taky to zavařování, nemám čas!

Rodiče prostě nemají čas na nic. Otec je hezký a býval veselý, byla s ním legrace, dcera ho obdivovala. Teď není doma, nebo je unavený. Já si život zařídím jinak! myslí si Jana.

„Podívej, mám tu pár fotek...“ spustila teta. A jéje.

„Pěkný... z Tuniska, vid'š? Sluší ti to. Ale já se musím jít učit, nezlob se.“

„Jistě, už se ti to blíží, vid'. Nenech se rušit.“

„A Jano... jdu s tetou na koncert. Hoď si do mikrovlnky tu pizzu.“

Zase pizza?! Aspoň kdyby řízek, ten taky prodávají v krabičce. Ještě že zbyl koláč, ale ten bych neměla, budu tlustá. No, pro jednou...

„Tak slyšíš mě?“

„Jasně! Pizzu. Tak ahoj mami, ahoj teto!“ Ufff. A teď si budu dělat, co budu chtít! Tenovej kluk na chatu vypadá dost zajímavě...